

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 12858/2025
25.03.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Петковић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Милош Зеловић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 80/25 од 22.01.2025. године, на седници одржаној 25.03.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 80/25 од 22.01.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 80/25 од 22.01.2025. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 10719/23 од 13.03.2024. године, исправљена решењем истог суда П 10719/23 од 05.11.2024. године, обавезан је тужени да тужиоцу исплати на име дуга 100.000,00 динара са законском затезном каматом од 26.01.2014. године до исплате, 100.000,00 динара са законском затезном каматом од 11.02.2014. године до исплате и износ од 163.917,00 динара са законском затезном каматом од 16.02.2014. године до исплате, као и да тужицоу накнади трошкове парничног поступка од 220.870,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 80/25 од 22.01.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 10719/23 од 13.03.2024. године, исправљена решењем истог суда П 10719/23 од 05.11.2024. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио

да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној, применом одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. ст. 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11...10/23), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права.

Предмет тужбеног захтева је исплата дуга, о коме су судови одлучили усвајањем тужбеног захтева применом одредбе члана 451. ЗОО, оцењујући неоснованим приговор застарелости потраживања сходно одредби члана 371. ЗОО, налазећи да нема места примени трогодишњем рока застарелости из члана 372. став 1. ЗОО, с обзиром да исти не важи за отплате у оброцима и друга делимична испуњења, сходно ставу 2. истог члана, а што је у конкретном случају. Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, јер се ревизијом туженог не указује да постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или да постоји потреба новог тумачења права или неуједначена судска пракса, нити се указује на супротне одлуке, а одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права, због чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 01.06.2018. године. Вредност предмета спора је 363.917,00 динара.

Имајући у виду да се ради о спору ради исплате дуга, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**